තාරකා විජිතය

අවසාන කොටස

ජගත් ජේ එදිරිසිංහ ලියයි

"....ඇයි උඹ බය වෙලා.. අනුරාධ.. උඹ නිසා මං ගොඩක් විඳෙව්වා.. දැන් ඒ ඔක්කොම ඉවර ගරගන්න වෙලාව ඇවිත්... මට තවත් මේ වද වේදනාව විඳින්න බැහැ.. පේනවද දැන් මේ වාහනේ ස්පීඩ් එක.. මේක තවත් ස්පීඩ් කරන්න පුලුවන් වාහනයක්.. එක තත්පරයකින් අපිට මේ ගණුදෙණුව ඉවර කරගන්න පුලුවන් අනුරාධ.. එකම එක තත්පරයකින්.. අපි දෙන්නටම හිතන්නවත් වෙලාවක් ඉතිරි වෙන්නෙ නැහැ... " දිලීප වියරුවෙන් සිනාසුණේ ය.

නිශාධි සිටියේ මහත් සේ කැලඹුණු සිතින් ය. උදෑසන හතට ඇ පළමු වතාවට අනුරාධ අමතන්නට උත්සාහ ගත්තා යුත් අනුරාධ උදයේම පිටව ගිය බව දුරකතනයට පිළිතුරු දුන් තැනැත්තා කීවේ ය.

අනුරාධ මෙල්බනයට ඇවිත් සිට ඔහුගෙ දවසේ සෑම තත්තපරයකම සිදුවූ විස්තර නිශාධි දන සිටියා ය. ඇයට නොකියා ඔහු යම් ගමනක් ගිය පළමු වතාව මෙය ය. ඔහු එසේ කළේ ඇයි..? ඔහු රහසේම හමුවන්නට ගිය හිතවතා කවු ද..?

පෙරදා රැයේ සිනමා දර්ශනය නිමාවෙන් පසු අනුරාධ සිටියේ යම් කිසි කැලඹුමකින් බව ආපස්සට කල්පනා කරන විට නිශාධිට සිතෙයි.

''ඔයා ලොකු කල්පනාවක මහත්තයෝ..'' නිශාධි අවසරයක් ලද විටෙක් කීවා ය.

''මට මහන්සියි බබා.. '' ඔහු ඇය වෙත විඩාබර සිනාවක් පාමින් කීවේ ය.

''මහන්සිය විතරක් නේද..? හිතේ කරදරයක් නැහැ නේද..?'' ඕ නැවත ඇසුවා ය.

''හිත කරදර කරගන්න දෙයක් නෑ නිශා.. දන්නවද...? මේ තරම සෙනගක් ෂෝ එකට ආව එක ගැන මට සතුටුයි.. '' ඔහු කිව්වේ ය.

සිතේ කරදරයක් නැතැයි ඔහු කීවේ සත්‍යයක් නොවන බව නිශාධි සිතුවා ය. ඔහුගේ කැළඹුන දෙනෙත් ඒ බව මනාව තහවුරු කළේ ය. කතාව වෙනතකට හරවන්නට ඔහු උත්සාහ කළේත් එනිසා ය. එනමුදු ඒ පිළිබඳව දිගින් දිගටම ප්‍රශ්න කර ඔහු අපහසුවට පත් කරන්නට ඇ උත්සාහ නොගත්තා ය. තමා දැන ගත යුතු යමක් වේ නම් ඔහු නිසැකවම තමාට එය පවසන බව ඇය දන සිටියා ය.

එනමුදු තමා හා ගෙවූ ඒ මුලු සැන්දෑව තුළ ම ඔහු වරින් වර කල්පනාවට වැටෙනයුරු ඕ නිරීක්ෂණය කළා ය.

'' ජීවිතේ හැමදාකම ඔයා මා එක්කම ඉන්නවා නේද මගේ නිශා...?'' ඒ රැයේ ඔහු ඇගෙන් වෙන්ව යන මොහොතේ දී ඔහු ඇසූ සැටි ඇයට යළි සිහිපත් විය.

''ඒකට උත්තරේ දනෙන්නැද්ද ඔයාට... මුලු ලෝකෙම පෙරළුණත් මං ඔයාගෙන් ඈත් වෙන්නෙ නැහැ ...'' තමා මිමිණූ සැටි නිශාධිට මතක ය.

නුඹේ උනුසුම් සුසුම
දනේ කන් පෙති අසළ
කියාපන් සිහිනයෙන්
පිදූ සෙනෙහේ තරම

කලුවරට දිළිසේ ය
නුඹේ නෙත් මිණි පහන්
කඳුළකට ඉඩ දෙන්න
සතුට වෙනුවෙන් උපන්

සිරි පොදක සිලි සිලිය
කවුළුවෙන් එපිට සිට
මේ තරම් වෙලාවක්
නැසුණේ ඇයි නුඹට

කොඳුරණා මුදු වදන්
ඇසෙන සඳ රහසේම
ගීතයක පද බැඳුණි
නුඹටවත් නොකියා ම

සිහිනයකි මේ මොහොත
ඇස් පියා සිටින්නෙමි
නුඹ දෙතොල් සිසිලසින්
පියවි ලොව දකින්නෙමි

ඔහු වෙන්ව ගිය ඒ මොහොතේ සිට නිශාධි සිටියේ කියා ගත නොහැකි නොසන්සුන් කමක් සිතේ රඳවාගෙන ය. ඒ රැය පුරා භයානක සිහිනයක් දකිමින් සිටි ඇ වරින් වර පිබිදුණා ය. අනුරාධ පිළිබඳ අනියත බියකින් ඇගේ සිත පිරී තිබුණි. හැකි ඉක්මණින් ඔහු මෙල්බනයෙන් පිටව යා යුතු යයි ඇගේ සිත මොරගා කීවේ ය. උදෑසන වන තුරු ඇ බලා සිටියේ ඒ බව ඔහුට කියන්නට ය. උදෑසනම දුරකතන ඇමතුමක් ගත්තේ ද ඒ බව කියන්නට ය.

තමාටත් නොකියා ඔහු ගිය මේ ගමන කුමක් ද..? එය දනගත හැකි මගක් වේ ද..? ඔහු හමුවන්නට ගියේ දිලීප නම්...?

නිශාධි විදුලි සරයක් වැදුණ කලෙක මෙන් නැගී සිටියා ය. යම් කිසිවක් හැකි ඉක්මණින් කළ යුතු ය. කළ යුත්තේ කුමක් ද..? නිශාධි දිලීප ගේ නිවසට දුරකතන ඇමතුමක් ගන්නට උත්සාහ කළා ය. දුරකතනය නාද වුණා පමණකි. දිලීප නිවසේ නැති බව සහතික ය. ඔහුගේ ජංගම දුරකතනය අමතන්නට උත්සාහ කළ ද එය ද ක්‍රියා විරහිත බව නිශාධිට වැටහුණි. කිසිවක් සිතා ගත නොහැකි ය. කිසිවකු හා කතා කළ යුතු ය. කා සමඟ ද..? යමක් කළ හැකි අයෙක් වේ නම් ඒ සඳලි පමණක් ම බව නිශාධි දුනියි. සඳලි හා කතා කරන්නට ඇති අකැමැත්ත පරදා අනුරාධ වෙනුවෙන් යමක් කළ යුතු ය යන සිතිවිල්ල බලවත්ව නැගී ආවේ ය. ඇ දෙවරක් නොසිතාම සඳලිගේ දුරකතන අංකය එබුවා ය.

දුරකතනය ඔස්සේ සඳලිගේ කටහඬ ඇසෙන තෙක් නිශාධි සිටියේ නොයිවසිල්ලෙනි.

''කවුද මේ..?'' යි සඳලි දෙවරක් අසන විටත් නිශාධි කටහඬ අවදි කර ගත නොහැකිව අසා සිටියා ය. කිසි දිනෙක නොකළ දෙයක් අද අනුරාධ වෙනුවෙන් කරන්නට සිදුව ඇත .

''ම... ම.. මම නිශාධි..'' නිශාධි ගොත ගැසුවා ය. සඳලි එක වරම යමක් නොකීවා ය. ඇය විස්මයට පත්වන්නට ඇති බව නිසැක ය.

''නිශාධි..?'' සඳලි විස්මය සඟවාගන්නට තැත් නොකර ම ඇසුවා ය.

''ඔව්.. සමාවෙන්න මේ උදේ කතා කළා ට''

''ප්‍රශ්නයක් නැහැ.. කියන්න'' නිශාධි නම් වන අහංකාර ගැහැනිය කෙරෙහි සිතෙහි පැළ පදියම් ව ඇති අප්‍රසාදය සඟවා ගනිමින් හැකිතාක් සාමාන්‍ය ලෙස කතා කරන්නට සඳලි උත්සාහ කළා ය.

''ස.. සමාවෙන්න මං කරදරයක් කරනවා නම්... මං.. මං හිතනවා ඔයා මේක දන්නවා කියලා.. කරුණාකරලා මට කියන්න මේ වෙලාවෙ දිලීප කොහෙද ඉන්නෙ කියලා..?''

සඳලි කෙක් හඬදී සිනාසෙණු නිශාධි අසා සිටියේ මහත් අකැමැත්තකිනි.

''එයා මේ වෙලාවෙ මගෙ කාමරේ නැති බව නම් මං දන්නවා..'' සඳලි සිනාව නවත්වා ගත් පසුව කීවා ය

''මාව විහිලුවකට ගන්න එපා..'' නිශාධි කෝපයෙන් කීවා ය. සඳලි නැවත සිනාසුණා ය.

'' ජීවිතේම විහිලුවක් තමයි නිශාධි.. ඔය හැටි කේන්ති ගන්න එපා... මං කොහොමද දිලීප ඉන්න තැනක් දන්නෙ..? ඔයා හිතන්නෙ මං දිලීප පිටිපස්සෙන් ම වැටිලා ඉන්නවා කියලා නේද..? ඔයාට හැමදා ම වැරදුණේ ඔන්න ඔය සැකය නිසා ම තමයි..''

නිශාධි සුසුමක් හෙළණු සඳලිට ඇසුණි. මෙය වාද විවාද කරන්නටවත් කරුණු කාරණා සාකච්ඡා කරන්නටවත් වේලාවක් නොවේ.

''මං දන්නවා ඔයා හැම දෙයක්ම.. දිලීපයි මායි ගැන හැම දෙයක් ම.. දන්නවා කියලා.. ඒ නිසයි කතා කළේ..'' සැහෙන වේලාවක් නිහඬව සිටිමෙන් පසු නිශාධි කීවා ය.

''හැම දෙයක්ම නේද..? හ්ම්.. ඔව් මං හිතන්නෙ.. හුඟක් දේවල් දන්නවා..''

''අනුරාධ නෑ... කොහෙ ගියාද කියලා කවුරුවත් දන්නෙ නැහැ.. දිලීපත් නෑ... මට බයයි සඳලි.. මට හිතෙනවා මේ දෙන්න මුණ ගැහිලා කියලා..''

''මයි ගෝඩ්...'' සඳලි එකවරම කීවා ය.

''..එහෙම දෙයක් නොවේවා කියලා හිතමු.. වැරදිලාවත් එහෙම දෙයක් වෙලා නම් ඉතින්... '' සඳලි මොහොතක් කල්පනා කරමින් සිට කීවා ය.

''එහෙම දෙයක් වෙලා නම්...?''

''එහෙම දෙයක් වෙලා නං මේ කාලයේ දිලීප ඉන්න මානසික තත්තවය උඩ මොනායින් මොනා වේවිද කියලා හිතාගන්න බැහැ නිශාධි.. ඔයාව බය කරන්න කියනවා නෙවෙයි.. මහා විනාශයක් වේවි..''

නිශාධි හඬන හඬ සඳලිට දුරකතනයෙන් පැහැදිලිව ඇසුණි.

''කලබල වෙන්න එපා..'' සඳලි අනුකම්පාවෙන් කීවා ය. ''.. අපි මොනා හරි කරන්න බලමු..''

''දලීප.. කරුණාකරලා ආපහු මාව ගිහින් බස්සන්න.. '' අනුරාධ කීවේ නොයිවසිල්ලෙනි. දිලීප මුණ ගැසීමට ගත් තීරණය අනුවණ එකක් යයි ඔහුට දන් දනෙයි. කිසිවකුට නොකියා ආ මේ ගමනේ බරපතල බව තේරුම් ගන්නට තමා මේ තරම් පමා වුයේ මන්දැයි ඔහුට නොදනෙයි.

දිලීප පිළිතුරක් නොදී ඉදිරිය බලාගත්වන ම රිය පැදෙව්වේ ය.

''දිලීප.. ''

පිළිතුරක් දෙනු වෙනුවට දිලීප ඇක්සලරේටරය තවත් තදින් පෑගුවේ ය.

''දිලීප.. කරුණාකරලා වාහනය නවත්තන්න.. '' අනුරාධ නැවත කීවේ ය.

දිලීප අනුරාධ දෙස නොබලා ම සිනාසුණේ ය.

''තමුසෙ බය වෙලා.. '' ඔහු කීවේ අවඥාවෙන් ය.

''කා එක නවත්තනවා..'' අනුරාධ කෑ ගැසුවේ ය.

''පිස්සෙක් වගේ කෑ ගහන්න එපා අනුරාධ.. මං තමුසෙට කිව්වනෙ.. අපි දෙන්නටම දිනුමක් වත් පැරදුමක් වත් ගන්න ඉඩක් මං තියන්නෙ නෑ කියලා.. අපි ආපහු යන්නෙ නෑ අනුරාධ.. අපි දෙන්නටම ආපහු ගමනක් නැහැ...'' දිලීප ගේ වියරු කටහඬ අනුරාධ ගේ සිත සසල කළේ ය. මේ වියරු මිනිසා මී ළඟට කුමක් කරනු ඇත්දැයි අනුමාන වශයෙන් හෝ සිතා ගැනීමට අනුරාධට නොහැකි විය. එකම එක අත්වැරදීමකින් අධි වේගයෙන් යන මේ වාහනය මහා අනතුරකට පත් වන බව ඔහුට විශ්වාස ය. දිලීප මේ සැළසුම් කරන්නේ ඒ සඳහා ද..?

''දිලීප.. ප්ලීස්... කා එක නවත්තන්න..'' අනුරාධ බැගෑපත් විය. දිලීප නිහඬවම රිය පැදෙව්වා විනා අනුරාධට පිළිතුරක් දෙන්නට උත්සාහ නොකළේ ය.

''මම උඹව ටික ටික ඉවර කරනවා... ඇයි උඹ බය වෙලා.. අනුරාධ.. උඹ නිසා මං ගොඩක් විඳෙව්වා.. දැන් ඒ ඔක්කොම ඉවර ගරගන්න වෙලාව ඇවිත්... මට තවත් මේ වද වේදනාව විඳින්න බැහැ.. පේනවද දැන් මේ වාහනේ ස්පීඩ් එක.. මේක තවත් ස්පීඩ් කරන්න පුලුවන් වාහනයක්.. එක තත්පරයකින් අපිට මේ ගණුදෙණුව ඉවර කරගන්න පුලුවන් අනුරාධ.. එකම එක තත්පරයකින්.. අපි දෙන්නටම හිතන්නවත් වෙලාවක් ඉතිරි වෙන්නෙ නැහැ... '' දිලීප වියරුවෙන් සිනාසුණේ ය.

නිශාධි... අනුරාධ සිතින් මිමිණුවේ ය. ඇයට ද නොදන්වා තමා මේ ආ ගමන මේ සා ව්‍යසනයකට මඟ පාදනු ඇතැයි ඔහු කිසි විටෙක නොසිතුවේ ය. අනාගතය පිළිබඳ ඇ හා මැවූ දහසක් පැතුම් සියල්ල නිමා වන නිමේෂය ළං ව ඇත. සියල්ල මේ තරම් කුරිරු ලෙස නිමාවට පත් වනු ඇතැයි සිතිය හැකි ද..?

නිශාධි... තමා දුරකතනයෙන් අමතන තුරු ඇය තවමත් බලා සිටිනා බව නිසැක ය. නිශාධි සිහි වී ඇගේ කුසයේ වැඩෙන තමාගෙ දරු සිහිත්තා සිහිවී අනුරාධ ගේ ඇස් කඳුළින් තෙත් විය. ඒ කිරිකැටියා මෙලොව දකින ඒ සුන්දර පැයේ එතැන සිටින්නට ඉඩක් තමාට නොලැබෙනු ඇත.

''දිලීප.. නිශාධිට බබෙක් ලැබෙන්න ඉන්නවා..'' අනුරාධ පහත් හඬින් කීවේ ය.

''මං දන්නවා..'' දිලීප රවා බැලුවේ ය.

''ඒ දරුවගෙ තාත්තා මං..''

''මං දන්නවා මිනිහෝ..'' දිලීප කෑ ගැසුවේ ය.

''දිලීප.... ඒ උපදින්න ඉන්න අහිංසක දරුවට තාත්තා කෙනෙක් නැති කරන්න එපා....''

''අහිංසක දරුවා..'' ඒ වචන දිලීප ගේ සිත තුළ මහත් කම්පනයක් ඇති කළේ ය.

''අහිංසක දරුවා..'' ඔහු විදුලි සරයක් වැදුණ කලෙක මෙන් අනුරාධ දෙස බැලුවේ ය. නොදනුවත්වම ඔහුගේ පය ඇක්සලරේටරයෙන් ඉවත් විය.

කිරි සිනාවක රහස
දරා ඉන්නා නුඹේ
ඇසෙහි කඳුලක් රැඳෙනු
කෙලෙස දකිම් ද ළඳේ
ඒ කඳුල අරගනිම්
රැකගනිම් මා හදේ
නුඹට නොදනෙන නමුදු
දුවෙනයුරු සිත මගේ

දිලීප වාහනය පාරේ අයිනට ගෙන නැවැත්තුවේ ය. සුක්කානමට හිස තබා ගත් ඔහු නිසොල්මනේ විනාඩි කීපයක් ගත කළේ ය.

''තමුසෙලා මගේ ජීවිතේ මහා අවුලක් කළා..'' ඔහු අවසානයේ මිමිණුවේ ය.

වාහනයෙන් බසින්නට හැකියාව තිබුණ ද අනුරාධ එසේ නොකළේ ය. ඔහු සිත දකුණත මෘදු ලෙස දිලීප ගේ උරහිස මත තැබුවේ ය.

''අපි ආපහු යමු දිලීප..'' ඔහු කිව්වේ ය.